OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO YVES'A BOTA
przedstawiona w dniu 27 stycznia 2011 r.[1]

1. Odwołanie w niniejszej sprawie dotyczy przepisów mających zastosowanie do obliczania ceł antydumpingowych w przypadku, gdy produkt przywożony jest z państwa nieposiadającego gospodarki rynkowej.

2. Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96[2] uprawnia Komisję Europejską i Radę Unii Europejskiej do nakładania sankcji pieniężnych na przedsiębiorstwo, które przywozi produkty na terytorium Wspólnoty Europejskiej po cenach dumpingowych, co w zarysie polega na wprowadzaniu tych produktów do sprzedaży po cenie niższej niż cena, po której produkty te są sprzedawane na rynku krajowym tego przedsiębiorstwa.

3. Zgodnie z rozporządzeniem podstawowym tego rodzaju praktyka może podlegać sankcjom wyłącznie w przypadku spełnienia dwóch przesłanek, a mianowicie, po pierwsze, że produkt jest sprzedawany we Wspólnocie po cenie niższej od jego wartości określanej jako „normalna", i po drugie, że praktyka ta powoduje powstanie szkody po stronie Wspólnoty.

4. Badanie, czy pierwsza przesłanka została spełniona, wymaga zatem porównania ceny, po której produkt jest wprowadzany do sprzedaży we Wspólnocie, czyli ceny przywozu, z wartością normalną tego produktu. Aby dokonać tego porównania, należy wcześniej ustalić każdą z tych wartości. Rozporządzenie podstawowe określa kryteria, które należy zastosować przy dokonywaniu tych obliczeń.

5. Co się tyczy wartości normalnej, to zasadniczo odpowiada ona cenie, po której produkt jest wprowadzany do sprzedaży w państwie wywozu. Jednakże w sytuacji gdy cena ta pozostaje nieznana lub nie można jej przyjąć, gdyż przedsiębiorstwo nie wprowadza danego produktu do obrotu w swoim państwie, lub też państwo to nie posiada gospodarki rynkowej, rozporządzenie podstawowe przewiduje inne kryteria, wśród których jako ostatnie figuruje cena należna we Wspólnocie za produkt podobny, obliczana w ten sposób, by uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

6. Rozporządzenie podstawowe wymaga ponadto, by cena wywozu była porównywana z wartością normalną w sposób obiektywny, czyli na tym samym etapie obrotu.

1 — Język oryginału: francuski.

2 — Rozporządzenie z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. (Dz.U. L 77, s. 12) (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym").

7. Spór będący przedmiotem niniejszej sprawy dotyczy przestrzegania tego wymogu.

8. Rada w rozporządzeniu (WE) nr 1136/2006 [3], to jest rozporządzeniu ostatecznym nakładającym cło antydumpingowe na Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd (zwaną dalej „wnoszącą odwołanie"), uznała, że wartość normalną omawianego produktu należy ustalić, wobec braku innych istotnych danych, na podstawie danych udostępnionych w skardze oraz przez przemysł wspólnotowy. W związku z tym Rada ustaliła tę wartość normalną w oparciu o koszty produkcji oraz koszty ogólne i administracyjne producentów wspólnotowych, uwzględniając racjonalny zysk.

9. Z obliczeń tych Rada potrąciła jednak część odpowiadającą kosztom sprzedaży bezpośredniej z uwagi na to, że wnosząca odwołanie wprowadza wszystkie swoje produkty do obrotu, zarówno w państwie swojej siedziby, jak i w wywozie, za pośrednictwem „przedsiębiorstw powiązanych", czyli przedsiębiorstw, których wnosząca odwołanie jest głównym udziałowcem bądź które są głównymi udziałowcami wnoszącej odwołanie.

10. Sama cena eksportowa została ustalona na podstawie ceny, po której przedsiębiorstwa powiązane sprzedają produkt na rynku wspólnotowym. Jednakże w celu porównania tej ceny eksportowej z wartością normalną na tym samym etapie obrotu, czyli w momencie, w którym produkt opuszcza linię produkcyjną wnoszącej odwołanie, Rada dokonała dostosowania ceny polegającego na potrąceniu z niej odsetka odpowiadającego kosztom sprzedaży i zyskom przedsiębiorstw powiązanych.

11. W wyroku z dnia 23 września 2009 r. w sprawie Dongguan Nanzha Leco Stationery przeciwko Radzie [4] Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich oddalił skargę wnoszącej odwołanie przeciwko rozporządzeniu ostatecznemu. Sąd uznał w szczególności, że dostosowanie ceny eksportowej dokonane przez Radę było zgodne z rozporządzeniem podstawowym.

12. Ocena ta jest kwestionowana w ramach odwołania w niniejszej sprawie. Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, uznając, iż wartość normalna odpowiada wartości w momencie, w którym produkty opuszczają jej linię produkcyjną. Wnosząca odwołanie twierdzi, że wspomniana wartość normalna, zgodnie z rozporządzeniem podstawowym, nieuchronnie powinna odpowiadać cenie, po której sporny produkt zostałby wprowadzony do sprzedaży na jej rynku krajowym, gdyby kraj ten posiadał gospodarkę rynkową.

13. Zdaniem wnoszącej odwołanie wynika z tego, że wartość normalna i cena eksportowa powinny zostać porównane na etapie, gdy produkt jest sprzedawany po raz pierwszy

3 — Rozporządzenie z dnia 24 lipca 2006 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz mechanizmów dźwigniowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 205, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem ostatecznym").

4 — Sprawa T-296/06, zwanym dalej „zaskarżonym wyrokiem".

niezależnemu podmiotowi, czyli na etapie jego sprzedaży przez ostatnie przedsiębiorstwo powiązane.

14. Wnosząca odwołanie wywodzi z tego, że Sąd dopuścił się również naruszenia prawa, uznawszy, iż dostosowanie ceny eksportowej, którego celem było potrącenie kosztu wprowadzania do obrotu na rynku wspólnotowym, było zgodne z przepisami rozporządzenia podstawowego, które ustanawia wymóg, by porównywanie było przeprowadzane w sposób obiektywny.

15. W niniejszej opinii zamierzam przedstawić powody, dla których moim zdaniem odwołanie należy oddalić jako bezzasadne.

16. Zamierzam wykazać, że celem odwołania nie jest zakwestionowanie oceny Sądu, zgodnie z którą wartość normalna została obliczona zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego. Wnosząca odwołanie ogranicza się do twierdzenia, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, uznając, iż wspomniana wartość normalna odpowiada etapowi, w którym omawiany produkt opuszcza linię produkcyjną wnoszącej odwołanie, co oznaczałoby, że dokonane przez Radę dostosowanie ceny eksportowej było zgodne z wymogiem przeprowadzenia porównania w sposób obiektywny.

17. Zamierzam stwierdzić, że jeżeli zgodność z prawem obliczenia wartości normalnej nie jest podważana lub bezsporne jest, że ta wartość normalna została ustalona w sposób odpowiadający wartości produktu na etapie, w którym opuszcza on linię produkcyjną wnoszącej odwołanie, wnosząca odwołanie nie może zarzucać Radzie, że ta dokonała dostosowania ceny eksportowej, której celem było przywrócenie tej ceny do poziomu istniejącego na tym samym etapie obrotu, czyli na etapie poprzedzającym udział przedsiębiorstw powiązanych, które wprowadzają omawiany produkt do obrotu.

18. Z tego powodu zamierzam zaproponować Trybunałowi orzeczenie, zgodnie z którym Sąd nie naruszył prawa, uznając sporne dostosowanie za zgodne z rozporządzeniem podstawowym.

I — Ramy prawne i okoliczności faktyczne

A — *Rozporządzenie podstawowe*

19. Artykuł 2 ust. 1–7 rozporządzenia podstawowego definiuje wartość normalną produktu uznanego za będący przedmiotem przywozu po cenach dumpingowych. Zgodnie z tym przepisem:

„1. Podstawą normalnej wartości są ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym od niezależnych klientów w kraju wywozu.

[…]

3. W przypadku gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie nie istnieje lub jest niewystarczająca lub gdy z powodu określonej sytuacji rynkowej sprzedaż ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, wartość zwykłą podobnego produktu oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym, do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że ceny te są reprezentatywne. […]

[…]

7. a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej, normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowanej, tak aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

[…]

b) W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej, Wietnamu i Kazachstanu oraz z jakiegokolwiek kraju o gospodarce nierynkowej, które jest członkiem WTO w dniu rozpoczęcia postępowania, wartość normalna będzie określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego, odnośnego towaru. Jeśli nie zachodzi taka sytuacja, stosuje się przepisy określone w lit. a).

[…]".

20. Artykuł 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Wspólnoty".

21. Artykuł 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną.

Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu [etapie obrotu], w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu obrotu [etap obrotu]. W przypadku spełnienia określonych warunków czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące

[…]

i) *Prowizje*

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży. Pojęcie »marży [prowizji]« należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.

[…]".

B — *Okoliczności faktyczne i rozporządzenie ostateczne*

22. Okoliczności faktyczne i treść rozporządzenia ostatecznego zostały przedstawione w pkt 8–24 zaskarżonego wyroku w następujący sposób.

23. Wnosząca odwołanie jest spółką prawa chińskiego z siedzibą w Dongguan (Chiny). Spółka ta wytwarza mechanizmy dźwigniowe [5] wykorzystywane do wpinania arkuszy papieru w segregatorach lub skoroszytach.

24. Wnosząca odwołanie sprzedaje całość produkcji World Wide Stationery Ltd [6] za pośrednictwem Leco Stationery Manufacturing Co. Ltd [7], która jest jej głównym udziałowcem; obie spółki mają siedzibę w Hongkongu (Chiny). WWS odsprzedaje następnie produkty wnoszącej odwołanie nabywcom na rynku chińskim oraz poza Chinami, dokonując ich wywozu do Wspólnoty i innych państw trzecich.

25. W dniu 11 marca 2005 r. do Komisji wpłynęła skarga trzech producentów wspólnotowych reprezentujących razem ponad 50% całkowitej produkcji MD we Wspólnocie. Skargę poparła IML Industria Meccanica Lombarda Srl.

5 — Zwane dalej „MD".
6 — Zwanej dalej „WWS".
7 — Zwanej dalej „LECO".

26. W dniu 28 kwietnia 2005 r. zgodnie z art. 5 rozporządzenia podstawowego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* [8] opublikowane zostało zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu MD pochodzących z Chin.

27. W ramach tego postępowania wnosząca odwołanie złożyła wniosek o przyznanie jej statusu przedsiębiorstwa działającego na zasadach gospodarki rynkowej, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego, oraz dodatkowo wniosek o traktowanie indywidualne, zgodnie z art. 9 ust. 5 tego rozporządzenia. Komisja odrzuciła pierwszy wniosek, lecz przychyliła się do drugiego.

28. W trakcie postępowania Komisja nie przeprowadziła wizyt weryfikacyjnych ani w Dongguan, ani w Hongkongu.

29. W dniu 26 stycznia 2006 r. Komisja wydała rozporządzenie (WE) nr 134/2006 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz mechanizmów dźwigniowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej [9]. Rozporządzeniem tym nałożono tymczasowe cło antydumpingowe w wysokości 33,3% na przywóz MD wytwarzanych przez wnoszącą odwołanie od dnia 28 stycznia 2006 r. oraz w wysokości 48,1% na pozostały przywóz MD pochodzących z Chin.

30. Wartość normalna MD w odniesieniu do producentów eksportujących, którym nie przyznano statusu przedsiębiorstwa działającego na zasadach gospodarki rynkowej, w niniejszym przypadku dla wnoszącej odwołanie, została ustalona zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego na podstawie zweryfikowanych informacji pochodzących od producenta mającego siedzibę w kraju analogicznym. Komisja wstępnie stwierdziła, że najodpowiedniejszy wybór w tym względzie stanowi Iran.

31. Cena eksportowa MD w przypadku sprzedaży na wywóz do Wspólnoty dokonywanej przez eksporterów, którym przyznano traktowanie indywidualne, i przeprowadzanej za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych mających siedzibę poza Wspólnotą została ustalona w oparciu o ceny sprzedaży niezależnym klientom we Wspólnocie, zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. W szczególności cena eksportowa MD wnoszącej odwołanie została ustalona w oparciu o ceny stosowane przez WWS wobec pierwszego niezależnego klienta we Wspólnocie, po potrąceniu 12,6% odpowiadających pewnym kosztom ponoszonym między fabryką i granicą Wspólnoty, a mianowicie kosztom transportu, ubezpieczenia, przeładunku itp.

8 — Dz.U. C 103, s. 18.

9 — Dz.U L 23, s. 13, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym".

32. W pkt 17 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził:

„Zgodnie z rozporządzeniem tymczasowym porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej zostało oparte na poziomie loco fabryka i na tym samym etapie obrotu. W celu zapewnienia obiektywnego porównania wartości normalnej z ceną eksportową, uwzględniono, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, różnice w czynnikach, co do których wykazano, że mogą mieć wpływ na ceny i ich porównanie. W odniesieniu do skarżącej dokonano dostosowania zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego z uwagi na to, że sprzedaż na wywóz była realizowana za pośrednictwem przedsiębiorstwa zależnego mającego siedzibę w państwie innym niż zainteresowane państwo lub poza Wspólnotą. Wspomniane dostosowanie polegało na potrąceniu z ceny eksportowej MD 18,6% tytułem kosztów sprzedaży oraz kosztów ogólnych i administracyjnych ponoszonych przez WWS, 1,8% tytułem kosztów ponoszonych przez LECO oraz 5% tytułem odpowiedniej marży zysku tych dwóch spółek".

33. W dniu 24 lipca 2006 r. Rada wydała rozporządzenie ostateczne, w którym margines dumpingu mający zastosowanie względem wnoszącej odwołanie został ustalony na 27,1%, zaś względem innych producentów na 47,4%.

34. Co się tyczy obliczenia wartości normalnej MD, Rada wskazała w rozporządzeniu ostatecznym, że po dalszej analizie wszystkich informacji udostępnionych przez producentów w Iranie, stwierdzono, że informacje te nie były pełne i spójne, w wyniku czego nie mogły być wykorzystane jako podstawa do obliczenia wartości normalnej MD na ostatecznym poziomie. Dlatego też wykorzystano inną uzasadnioną podstawę w celu obliczenia wartości normalnej, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. W rozporządzeniu ostatecznym stwierdzono w tym względzie, że z powodu braku informacji z innych krajów trzecich, w których produkowane są MD, stwierdzono, że dane udostępnione w skardze i przemysł wspólnotowy stanowią najbardziej uzasadnioną podstawę do określenia wartości normalnej MD na ostatecznym poziomie. Z rozporządzenia ostatecznego wynika ponadto, że dostosowania zostały dokonane po to, by odzwierciedlić konkretne zweryfikowane dane, które uzyskano podczas dochodzenia, w szczególności dane dotyczące cen surowców i frachtu.

35. Cena eksportowa została ustalona zgodnie z metodologią określoną w rozporządzeniu tymczasowym.

36. Sąd stwierdził następnie w pkt 24 zaskarżonego wyroku:

„Zgodnie z rozporządzeniem ostatecznym porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej zostało oparte na poziomie loco fabryka i na tym samym etapie obrotu. Do celów obiektywnego porównania wartości normalnej i ceny eksportowej w odniesieniu

do skarżącej, odmiennie od jej pierwszego zarzutu przedstawionego w piśmie z dnia 3 marca 2006 r., dostosowanie ceny wywozowej WWS zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego zostało utrzymane w mocy. Instytucje wspólnotowe potwierdziły swoje stanowisko, zgodnie z którym stosunki łączące wnoszącą odwołanie z jednej strony z LECO, a z drugiej z WWS były podobne do podmiotu pracującego na zasadzie prowizji. Mimo to badanie drugiego zarzutu skarżącej przedstawionego w piśmie z dnia 3 marca 2006 r., w którym stwierdzono, że pewne koszty sprzedaży LECO i WWS zostały naliczone podwójnie, potwierdziło, iż podczas obliczania tych kosztów doszło do pomyłki wskutek błędu pisarskiego. Spowodowało to zmniejszenie potrącenia kosztów związanych ze sprzedażą, kosztów ogólnych i administracyjnych WWS z 18,6 do 3,2%. Ostatecznie dostosowanie wprowadzone przez instytucje wspólnotowe polegało na obniżeniu ceny eksportowej o 3,2% w szczególności z tytułu kosztów sprzedaży bezpośredniej oraz kosztów ogólnych i administracyjnych, o 1,8% z tytułu kosztów LECO oraz o 5% stanowiących marżę zysku obu przedsiębiorstw".

C — *Istotne motywy zaskarżonego wyroku*

37. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu, które wpłynęło w dniu 19 października 2006 r., wnosząca odwołanie wniosła skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia ostatecznego w dotyczącej jej części oraz o obciążenie Rady kosztami postępowania.

38. Wnosząca odwołanie na poparcie swojej skargi podniosła dwa zarzuty. W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie podniosła w pierwszej jego części, że rozporządzenie ostateczne narusza art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego z tego względu, że instytucje dokonały porównania wartości normalnej i ceny eksportowej MD na różnym etapie obrotu.

39. Argumenty wysuwane przez wnoszącą odwołanie i odnosząca się do nich argumentacja Sądu znajdują się w pkt 34–53 zaskarżonego wyroku o następującej treści:

„W przedmiocie pierwszej części, opartej na naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego

— Argumenty stron

34 Skarżąca podnosi w istocie, że dokonując dostosowania ceny eksportowej

wytwarzanych przez nią MD z tytułu kosztów sprzedaży bezpośredniej, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku LECO i WWS, instytucje dokonały porównania wartości normalnej z ceną eksportową na różnych etapach obrotu, naruszając tym samym art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

35 Skarżąca zwraca najpierw uwagę, że zgodnie z rozporządzeniem ostatecznym wartość normalna MD została ustalona na podstawie danych udostępnionych w skardze i przez przemysł wspólnotowy. Skarżąca podnosi w tym względzie, że ustalenia tego należało dokonać na podstawie zasad ustanowionych w rozporządzeniu podstawowym, a w szczególności tych, które zostały wymienione w art. 2 ust. 1 i 3 tego rozporządzenia. Na podstawie tych przepisów wartość normalna produktów powinna odpowiadać cenom, po których towary są sprzedawane na rynku krajowym, co ostatecznie stanowiłoby kwotę przewyższającą koszty produkcji powiększone o koszty sprzedaży oraz koszty ogólne i administracyjne.

36 Na poparcie tego założenia skarżąca powołuje wyrok Trybunału z dnia 5 października 1988 r. w sprawie 250/85 Brother Industries przeciwko Radzie, Rec. s. 5683, pkt 15–18, w którym Trybunał uznał, że konstruowanie wartości normalnej ma na celu ustalenie takiej ceny sprzedaży produktu, po jakiej zostałby on sprzedany w kraju pochodzenia lub wywozu. Skarżąca zwraca w tym zakresie uwagę, że cena sprzedaży wytwarzanych przez nią MD na rynku chińskim stanowi cenę wyjściową WWS, gdyż – jak stwierdziła ona w różnych częściach kwestionariusza przesłanego Komisji w następstwie wszczęcia postępowania antydumpingowego – WWS zajmuje się sprzedażą całości jej produkcji, niezależnie od tego, czy jest ona przeznaczona dla Chin, czy też na wywóz.

37 Według skarżącej z powyższego wynika zatem, że dokonane przez instytucje dostosowanie ceny eksportowej WWS, na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, a konkretnie potrącenie marży w wysokości 5% z tytułu kosztów sprzedaży oraz kosztów ogólnych i administracyjnych, a także w wysokości 5% z tytułu zysków LECO i WWS, przywróciło te ceny do poziomu równego temu, na którym ceny te kształtowały się w momencie, w którym produkty opuszczały linię produkcyjną w Chinach, czyli przed poniesieniem kosztów sprzedaży.

38 Skarżąca podkreśla wreszcie, że koszty sprzedaży oraz koszty ogólne i administracyjne poniesione przez WWS powinny były zostać zaliczone przez instytucje do celów ustalenia wartości normalnej nie tylko w odniesieniu do jej działalności wywozowej, lecz również do działalności polegającej na sprzedaży w Chinach. Skarżąca dodaje, że sama nie ponosi żadnych kosztów sprzedaży w Chinach, gdyż jej działalność w tym kraju ogranicza się jedynie do wytwarzania produktów dla WWS.

39 Rada, Komisja, a także pozostali uczestnicy postępowania nie zgadzają się z argumentacją skarżącej.

— Ocena Sądu

40 Na wstępie należy przypomnieć, że w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (wyrok Trybunału z dnia 27 września 2007 r. w sprawie C-351/04 Ikea Wholesale, Zb.Orz. s. I-7723, pkt 40; wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-221/05 Huvis przeciwko Radzie, niepublikowany w Zbiorze, pkt 38).

41 Z utrwalonego orzecznictwa wynika ponadto, że w dziedzinie środków ochrony handlowej kontrola dokonywana przez sąd wspólnotowy musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, materialnej prawidłowości ustalonych okoliczności faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. wyroki Sądu: z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3663, pkt 48, 49 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 4 października 2006 r. w sprawie T-300/03 Moser Baer India przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3911, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo). Ta ograniczona kontrola sądowa obejmuje w szczególności kwestię wyboru dokonanego pomiędzy różnymi metodami obliczenia marginesu dumpingu i oceny wartości normalnej produktu (zob. ww. w pkt 40 wyrok w sprawie Ikea Wholesale, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

42 Ponadto zgodnie z orzecznictwem zarówno z brzmienia, jak i z systematyki art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wynika, że dostosowanie ceny eksportowej lub wartości normalnej może zostać dokonane wyłącznie w celu uwzględnienia różnic dotyczących czynników wpływających na ceny, a tym samym na ich porównywalność (wyrok Sądu z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie T-88/98 Kundan i Tata przeciwko Radzie, Rec. s. II-4897, pkt 94). Innymi słowy, oznacza to, że celem dostosowania jest przywrócenie symetrii pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową w ten sposób, że jeżeli dostosowanie zostało dokonane prawidłowo, przywrócona jest symetria pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową. Natomiast jeżeli dostosowanie nie było prawidłowe, to utrzymało lub stworzyło ono asymetrię pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową (wyrok Sądu z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie T-249/06 Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-383, pkt 194, 195).

43 To właśnie w tym kontekście Sąd powinien rozpatrzyć kwestię, czy wybrany przez instytucje poziom porównania był przestrzegany podczas obliczania wartości normalnej i ceny eksportowej, oraz następnie zbadać, czy skutkiem

dokonanego dostosowania było przywrócenie symetrii podczas porównywania tych dwóch czynników, czy też przeciwnie, doprowadziło do porównania na różnych etapach obrotu.

44 W niniejszym przypadku z motywu 22 rozporządzenia ostatecznego wynika, że porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej MD pochodzących z Chin zostało przeprowadzone przez instytucje na tym samym etapie obrotu, czyli na poziomie loco fabryka. Co się w szczególności tyczy MD wytwarzanych przez skarżącą, w piśmie z dnia 3 lipca 2006 r. wyjaśniono, że zarówno wartość normalna, jak i cena eksportowa tych produktów została ustalona przed ewentualnym udziałem w procesie sprzedaży podmiotu pośredniczącego, czyli przed udziałem LECO i WWS we wprowadzaniu do obrotu MD skarżącej.

45 Co się następnie tyczy z jednej strony ceny eksportowej, należy zauważyć, że skarżąca nie kwestionuje faktu, że jej obliczenie zostało przeprowadzone zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. Skarżąca przyznaje bowiem, wraz z instytucjami, że cena eksportowa jej MD odpowiada cenie stosowanej przez WWS wobec niezależnych klientów na rynku wspólnotowym, co zostało potwierdzone w motywie 21 rozporządzenia ostatecznego i przez odesłanie do tego ostatniego postanowienia w motywach 41 i 42 rozporządzenia tymczasowego.

46 Co się tyczy z drugiej strony wartości normalnej, skarżąca twierdzi natomiast, że wartość tę należało ustalić zgodnie z art. 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego i tym samym powinna ona odpowiadać cenie, po której WWS sprzedaje wytwarzane przez nią MD na chińskim rynku krajowym.

47 Należy w tym względzie przypomnieć, że z brzmienia art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego wynika, że ustalanie wartości normalnej produktów pochodzących z Chin zgodnie z zasadami wymienionymi w art. 2 ust. 1–6 tego rozporządzenia ograniczone jest do indywidualnych przypadków, w których zainteresowani producenci, każdy we własnym zakresie, wystąpili z właściwie uzasadnionymi wnioskami zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego w celu wykazania, że w stosunku do nich przeważają warunki gospodarki rynkowej (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 23 października 2003 r. w sprawie T-255/01 Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures i Zhejiang Yankon przeciwko Radzie, Rec. s. II-4741, pkt 40).

48 Tymczasem w niniejszym przypadku należy stwierdzić, że zgodnie z motywem 14 rozporządzenia ostatecznego wniosek, z którym skarżąca wystąpiła na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego został odrzucony. Tym

samym wartość normalna MD skarżącej nie mogła zostać ustalona jako odpowiadająca cenom tych produktów na rynku krajowym skarżącej, czyli cenom stosowanym przez WWS na rynku chińskim, ponieważ jak ustalono, ceny te nie stanowiły przedmiotu transakcji wykonywanych w normalnym obrocie handlowym.

49 Należy również zauważyć, że przytoczone przez skarżącą pkt 15–18 ww. w pkt 36 wyroku sprawie Brother Industries przeciwko Radzie nie mają znaczenia w niniejszym przypadku. Bowiem w wyroku tym, chociaż Trybunał uznał, że instytucje słusznie obliczyły wartość normalną przywozu pochodzącego z Japonii na podstawie cen sprzedaży stosowanych przez dystrybutora na rynku krajowym, ocena ta wynikała z faktu, że Japonia jest krajem posiadającym gospodarkę rynkową.

50 Następnie należy stwierdzić, że zgodnie z motywem 17 rozporządzenia ostatecznego wartość normalna MD wytwarzanych przez skarżącą została obliczona w oparciu o uzasadnioną podstawę zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z orzecznictwem celem tego postanowienia jest unikanie uwzględniania stosowanych cen i kosztów ponoszonych w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej, gdyż czynniki te nie są wynikiem normalnych sił rynkowych (zob. analogicznie wyroki Trybunału: z dnia 11 lipca 1990 r. w sprawach połączonych C-305/86 i C-160/87 Neotype Techmashexport przeciwko Komisji i Radzie, Rec. s. I-2945, pkt 26; z dnia 22 października 1991 r. w sprawie C-16/90 Nölle, Rec. s. I-5163, pkt 10). Co się w szczególności tyczy MD wytwarzanych przez skarżącą, to z pisma z dnia 3 lipca 2006 r. wynika, że wartość normalna została obliczona na podstawie kosztów produkcji oraz kosztów ogólnych i administracyjnych producentów wspólnotowych, powiększonych o szacunkowy racjonalny zysk. W obliczeniach tych nie można było jednakże uwzględnić żadnych kosztów sprzedaży bezpośredniej, gdyż – jak skarżąca wielokrotnie zwróciła uwagę w szczególności w odpowiedziach na kwestionariusz przekazany Komisji w trakcie postępowania antydumpingowego, jak również w piśmie z dnia 5 czerwca 2006 r. – to LECO i WWS były odpowiedzialne za wprowadzanie produktów skarżącej do obrotu.

51 Z metodologii zastosowanej przy obliczaniu wartości normalnej MD skarżącej, a w szczególności z powodu nieuwzględnienia w tych obliczeniach kosztów sprzedaży, wynika, że gdyby instytucje nie dokonały dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego polegającego na potrąceniu z ceny eksportowej kosztu sprzedaży związanego z wprowadzaniem do obrotu MD skarżącej na rynku wspólnotowym, porównanie wartości normalnej i ceny eksportowej MD skarżącej prowadziłoby do zachwiania równowagi.

52 Należy w konsekwencji stwierdzić, że instytucje nie popełniły oczywistego błędu w ocenie, dokonując dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego ceny eksportowej MD wytwarzanych przez skarżącą.

53 W świetle powyższego należy oddalić pierwszą część zarzutu pierwszego skarżącej".

40. W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił skargę wniesioną przez wnoszącą odwołanie i obciążył ją jej własnymi kosztami postępowania, kosztami Rady oraz kosztami biorących udział w postępowaniu przedsiębiorstw IML Industria Meccanica Lombarda Srl, Interkov spol. s r.o., MI.ME.CA. Srl i NIKO – kovinarsko podjetje, d.d., Železniki.

II — Odwołanie

A — *Żądania*

41. Wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddalono w nim pierwszą część jej zarzutu pierwszego i obciążono ją kosztami Rady i stron biorących udział w postępowaniu.

42. Wnosząca odwołanie wnosi ponadto o stwierdzenie nieważności rozporządzenia ostatecznego w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na produkowane przez nią MD w wysokości przekraczającej kwotę należności celnych, która byłaby wymagalna, gdyby nie zostało dokonane kwestionowane dostosowanie ceny eksportowej.

43. Rada wnosi o oddalenie odwołania oraz dodatkowo oddalenie skargi. Rada wnosi także o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

B — *Argumenty stron*

1. Wnosząca odwołanie

44. Na poparcie swojego stanowiska wnosząca odwołanie podnosi tylko jeden zarzut, oparty na naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, a także niewłaściwej interpretacji pojęcia „wartość normalna" w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

45. Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie nadał w zaskarżonym wyroku właściwego skutku prawnego pojęciu „wartość normalna" zdefiniowanemu w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

46. Wnosząca odwołanie podkreśla, że w wyroku tym wielokrotnie stwierdzono, że koszty sprzedaży oraz koszty ogólne i administracyjne ponoszone przez LECO i WWS

w Hongkongu stanowiły koszty ponoszone z tytułu sprzedaży na wywóz oraz w Chinach oraz że nie zakwestionowano tego, że ona sama żadnych kosztów sprzedaży w Chinach nie ponosiła.

47. Wnosząca odwołanie podkreśla, że w pkt 50 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że wartość normalna została obliczona w oparciu o koszty produkcji oraz koszty ogólne i administracyjne analogicznych producentów wspólnotowych, powiększone o szacunkowy racjonalny zysk.

48. Wnosząca odwołanie zwraca uwagę, że Sąd w tym samym punkcie zaskarżonego wyroku stwierdził również, że „w obliczeniach tych nie można było uwzględnić żadnych kosztów sprzedaży bezpośredniej, gdyż – jak skarżąca wielokrotnie zwracała uwagę w szczególności w odpowiedziach na kwestionariusz przekazany Komisji w trakcji postępowania antydumpingowego, jak również w piśmie z dnia 5 czerwca 2006 r. – to LECO i WWS były odpowiedzialne za wprowadzanie produktów skarżącej do obrotu".

49. Wnosząca odwołanie podnosi, że stwierdzając w ten sposób, Sąd popełnił błąd w ocenie i to z dwóch powodów.

50. Po pierwsze, okoliczność że LECO i WWS były odpowiedzialne za wprowadzanie produktów wnoszącej odwołanie do obrotu, nie ma żadnego związku z ustalaniem wartości normalnej, gdyż wartość tę stanowiła analogiczna wartość normalna i tym samym nie opierała się ona na kosztach ponoszonych przez wnoszącą odwołanie.

51. Po drugie, twierdzenie, zgodnie z którym LECO i WWS były odpowiedzialne za wprowadzanie produktów wnoszącej odwołanie do obrotu, miało znaczenie w celu określenia poziomu w ramach łańcucha dystrybucji wnoszącej odwołanie, dla którego wartość normalna ustalona na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego stanowiłaby rzeczywistą analogiczną wartość normalną.

52. Sąd, ustosunkowując się do tej kwestii w pkt 46–48 zaskarżonego wyroku, mylnie zrozumiał zdaniem wnoszącej odwołanie argumenty przedstawione przez nią w pierwszej instancji.

53. Bowiem odmiennie niż to stwierdził Sąd w pkt 46 zaskarżonego wyroku, wnosząca odwołanie zawsze zgadzała się z tym, że wartość normalną należało ustalić zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Mimo to, aby określić etap w łańcuchu dystrybucji wnoszącej odwołanie, któremu odpowiadała analogiczna wartość normalna, należało rozważyć art. 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego.

54. Ponadto odmiennie niż to stwierdził Sąd w pkt 49 zaskarżonego wyroku, ww. wyrok w sprawie Brother Industries przeciwko Radzie ma w niniejszej sprawie znaczenie, gdyż wskazano w nim, że wartość normalna ustalana zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego powinna być analogiczna do wartości normalnej ustalonej w warunkach gospodarki rynkowej, czyli że powinna odpowiadać wartości, po której produkt jest dostarczany pierwszej osobie niepowiązanej. Wartość ta powinna również obejmować

wszystkie koszty sprzedaży oraz koszty ogólne i administracyjne wszystkich przedsiębiorstw powiązanych biorących udział w dystrybucji produktu.

55. Wynikałoby z tego, że jeśli producent w kraju nieposiadającym gospodarki rynkowej posiada przedsiębiorstwa powiązane, które sprzedają produkt na rynku krajowym, analogiczna wartość normalna ustalana zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego powinna być analogiczna do wartości normalnej jednostki gospodarczej producenta, czyli do wartości normalnej, po której produkt jest dostarczany po raz pierwszy osobie niepowiązanej na rynku krajowym. W przypadku wnoszącej odwołanie etap ten odpowiadałby etapowi, w którym produkt „opuszczał WWS".

56. Tymczasem w pkt 44 zaskarżonego wyroku Sąd zawarł stwierdzenie, które jest niezgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, gdyż założył on, że analogiczna wartość normalna odpowiada etapowi, w którym towary opuszczają linię produkcyjną w Chinach.

57. Wnosząca odwołanie wywodzi z tego, że Sąd dopuścił się również naruszenia art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, twierdząc pod koniec pkt 51 i w pkt 52 zaskarżonego wyroku, że instytucje nie popełniły oczywistego błędu w ocenie, dokonując na podstawie tego postanowienia dostosowania ceny eksportowej MD poprzez potrącenie kosztów sprzedaży oraz kosztów ogólnych i administracyjnych, które poniosły LECO i WWS, dokonując sprzedaży na wywóz.

2. Rada

58. Rada przypomina, że wartość normalna została obliczona na poziomie loco fabryka na podstawie kosztów produkcji, kosztów sprzedaży oraz kosztów ogólnych i administracyjnych ponoszonych do momentu, w którym produkty opuściły fabrykę, wraz z uwzględnieniem racjonalnego zysku.

59. Rada zwraca uwagę, że jeśli chodzi o koszty sprzedaży oraz koszty ogólne i administracyjne, to okazało się na podstawie zweryfikowanych danych udostępnionych przez przemysł wspólnotowy, że ich całkowita kwota sięga 16%, z czego 5% odpowiada kosztom sprzedaży.

60. Rada wyjaśnia, że wnosząca odwołanie nie ponosiła tego rodzaju kosztów, więc instytucje uwzględniły w wartości normalnej konstruowanej jedynie kwotę sięgającą 11% przede wszystkim z tytułu kosztów ogólnych i administracyjnych.

61. Rady podnosi, że wartość normalna konstruowana została obliczona w sposób prawidłowy na poziomie loco fabryka w odniesieniu do przedsiębiorstwa, które nie ponosi żadnych kosztów sprzedaży bezpośredniej z tytułu sprzedaży dokonywanej na rynku krajowym.

62. Rada podnosi następnie, że instytucje ustaliły cenę eksportową w oparciu o cenę widniejącą na fakturach wystawionych przez WWS pierwszemu niezależnemu klientowi. Rada wyjaśnia, że instytucje dokonały jednakże dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez wnoszącą odwołanie, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, gdyż wnosząca odwołanie bezpośrednio nie sprzedaje swoich produktów niezależnym klientom, lecz przeznacza całość sprzedaży na wywóz za pośrednictwem dwóch powiązanych z nią przedsiębiorstw handlowych, LECO i WWS, mających siedzibę w Hongkongu. Instytucje wywnioskowały z tego, że relacje między wnoszącą odwołanie z jednej strony i jej przedsiębiorstwami powiązanymi LECO i WWS z drugiej były podobne do relacji z podmiotem pracującym na zasadzie prowizji.

63. W postępowaniu przed Sądem Rada zwróciła uwagę, że wnosząca odwołanie zakwestionowała dostosowanie dokonane na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, lecz już nie fakt, że jej relacje z LECO i WWS są podobne do relacji z podmiotem pracującym na zasadzie prowizji. Wnosząca odwołanie zarzuciła jedynie, że dostosowanie było nieuzasadnione, gdyż LECO i WWS jednocześnie pośredniczyły w jej sprzedaży na wywóz i w jej sprzedaży na chińskim rynku krajowym.

64. Rada przypomina, że w postępowaniu przed Sądem wyjaśniła już, że argumentacja wnoszącej odwołanie jest błędna z dwóch powodów. Po pierwsze, instytucje dokonały ustalenia wartości normalnej nie w oparciu o cenę sprzedaży, którą wnosząca odwołanie stosuje w Chinach, lecz zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Po drugie, wartość normalna konstruowana określona w odniesieniu do wnoszącej odwołanie zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie obejmowała żadnych kosztów sprzedaży bezpośredniej. Istniała w związku z tym rozbieżność między wartością normalną z jednej strony i ceną eksportową obliczoną w oparciu o ceny widniejące na fakturach wystawianych przez WWS pierwszemu klientowi niezależnemu z drugiej. Wartość normalna obejmowała jedynie koszty wnoszącej odwołanie, ustalone na poziomie loco fabryka, lecz już żadnych kosztów sprzedaży bezpośredniej. Cena eksportowa obejmowała również marżę zysku LECO i WWS, które wykonywały funkcje podobne do podmiotów pracujących na zasadzie prowizji. Rada stwierdziła, że spornego dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego dokonano właśnie po to, by wyrównać tę różnicę.

65. Rada zwraca uwagę, że Sąd w zaskarżonym wyroku podzielił jej argumentację. Rada twierdzi, że podnoszony przez wnoszącą odwołanie zarzut, zgodnie z którym Sąd nie nadał właściwego skutku prawnego pojęciu

„wartość normalna" w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, jest pozbawiony podstaw.

C — *Moja ocena*

66. Twierdzenie wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym w niniejszej sprawie wartość normalna odpowiada etapowi, w którym produkty „opuszczają WWS", w żaden sposób nie uwzględnia bezspornej okoliczności, że wartość normalna konstruowana określona w niniejszym przypadku nie obejmowała żadnych kosztów sprzedaży. Twierdzenie takie stanowiłoby ponadto niedopuszczalne podważenie ustaleń faktycznych Sądu.

69. Podobnie jak Rada uważam, że odwołanie należy oddalić z powodów, które związane są z jednej strony z jego przedmiotem a z drugiej z wynikającym z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego obowiązkiem dokonania niezbędnych dostosowań w celu przeprowadzenia obiektywnego porównania wartości normalnej i ceny eksportowej.

70. Jeśli chodzi o pierwszą kwestię, czyli przedmiot niniejszego odwołania, należy według mnie wziąć pod uwagę, że ma ono charakter ściśle ograniczony.

67. Rada dodaje, że pierwszy zarzut podnoszony przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu wszczętym przed Sądem nie kwestionował metodologii zastosowanej przez instytucje w celu obliczenia wartości normalnej konstruowanej zgodnie z art.2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. W szczególności wnosząca odwołanie nie podniosła, że instytucje naruszyły ten przepis z uwagi na to, że nie uwzględniły kosztów sprzedaży w wartości normalnej konstruowanej.

71. W swoim jedynym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi bowiem w istocie, że Sąd naruszył prawo, uznając, że wartość normalna została ustalona na poziomie, na którym produkty opuszczają linię produkcyjną wnoszącej odwołanie, co oznaczałoby, że dostosowanie ceny wywozowej było uzasadnione w celu porównania tej ceny i tej wartości w sposób obiektywny, czyli na tym samym etapie obrotu.

68. Wreszcie zarzut oparty na naruszeniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego również należy oddalić, gdyż opiera się on wyłącznie na twierdzeniu, że wartość normalna odpowiadała etapowi, w którym produkty „opuszczały WWS", które to twierdzenie jest oczywiście błędne.

72. Ograniczając się do tego zarzutu, wnosząca odwołanie, po pierwsze, nie próbuje wykazać, że ustalenia faktyczne przedstawione w pkt 44 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi wartość normalna w niniejszej sprawie została ustalona przed udziałem

w procesie sprzedaży podmiotu pośredniczącego, czyli przed pośrednictwem LECO i WWS, były błędne. Należy stwierdzić, że wnosząca odwołanie nigdzie w odwołaniu nie twierdzi, iż takowe stwierdzenie Sądu przeinacza fakty.

73. Po drugie, według mnie wnosząca odwołanie nie kwestionuje również oceny prawnej Sądu, zgodnie z którą wartość normalna konstruowana MD w rozporządzeniu ostatecznym została ustalona zgodnie z przepisami art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

74. Rada w odpowiedzi na skargę przedstawionej Sądowi w następujący sposób wyjaśniła metodologię obliczania tej wartości normalnej. Rada stwierdziła w pkt 9 i 10 tego pisma:

„9. […] Wartość normalna konstruowana została obliczona na poziomie loco fabryka i obejmowała koszty produkcji, koszty sprzedaży oraz koszty ogólne i administracyjne ponoszone do momentu, w którym produkty opuściły fabrykę, jak również marżę zysku w racjonalnej wysokości. Instytucje ustaliły tę kwotę w następujący sposób:

— Koszty produkcji: instytucje ustaliły koszty surowców (głównie blach stalowych, zwojów stalowych, preparatów do powlekania galwanicznego i energii elektrycznej), które stanowiły około dwóch trzecich całkowitego kosztu produkcji, na podstawie cen chińskich oraz pozostałych elementów w oparciu o dane udostępnione w skardze i informacje udostępnione przez producentów z potencjalnych krajów analogicznych.

— Koszty sprzedaży oraz koszty ogólne i administracyjne: instytucje ustaliły te koszty w oparciu o zweryfikowane bazy danych przemysłu wspólnotowego, zgodnie z którymi całkowite koszty sprzedaży oraz koszty ogólne i administracyjne wynoszą około 16%. Instytucje potrąciły jednakże z tej wysokości kwotę w wysokości 5% z tytułu kosztów sprzedaży, ponieważ postępowanie antydumpingowe wykazało, że skarżąca nie ponosi żadnych kosztów tego rodzaju. Całkowite koszty sprzedaży oraz koszty ogólne i administracyjne stanowiły zatem około 11%, co odpowiadało przede wszystkim kosztom ogólnym i kosztom administracyjnym.

— Zysk: instytucje uwzględniły racjonalny zysk w wysokości 5%.

10. W konsekwencji instytucje obliczyły wartość normalną konstruowaną na poziomie loco fabryka w odniesieniu do przedsiębiorstwa, które nie ponosiło żadnych kosztów sprzedaży bezpośredniej na rynku krajowym".

75. W odwołaniu, jak je rozumiem i jak rozumie je Rada, wnosząca odwołanie nie kwestionuje oceny zawartej w pkt 50 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą wartość normalna, która nie obejmuje żadnych kosztów sprzedaży bezpośredniej, została ustalona zgodnie z przepisami art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

76. Innymi słowy, wnosząca odwołanie nie kwestionuje wysokości tej wartości normalnej oraz w szczególności tego, że została ona obniżona o 5% z tytułu kosztów sprzedaży bezpośredniej.

77. Według mnie analiza ta znajduje potwierdzenie w fakcie, że w żądaniach sformułowanych przez wnoszącą odwołanie wyraźnie domaga się ona od Trybunału, by ten uznał jej zarzut za zasadny i stwierdził nieważność zaskarżonego wyroku oraz rozporządzenia ostatecznego „w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na MD produkowane przez wnoszącą odwołanie przekraczające kwotę należności celnych, która byłaby wymagalna, gdyby nie zostało dokonane kwestionowane dostosowanie ceny eksportowej".

78. Wnosząca odwołanie zmierza wyłącznie do stwierdzenia nieważności obniżenia ceny eksportowej wynikającego ze spornego dostosowania, lecz już nie do nowego ustalenia marginesu dumpingu na podstawie ponownej oceny wartości normalnej i ceny eksportowej.

79. Podsumowując, celem jedynego zarzutu wnoszącej odwołanie, określonego jako „nienadanie właściwego skutku prawnego pojęciu »wartość normalna« w rozumieniu w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego", nie jest zakwestionowanie faktu, że wartość normalna ustalona w oparciu o cenę należną za omawiany produkt na rynku wspólnotowym została obniżona o koszty sprzedaży bezpośredniej.

80. Zarzut ten należy według mnie rozumieć w ten sposób, że Sąd, niezależnie od potrącenia tych kosztów przez Radę, powinien był przyznać, że wartość normalna zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego i ww. wyrokiem w sprawie Brother Industries przeciwko Radzie musi odpowiadać cenie, po której MD byłyby wprowadzane do sprzedaży na rynku chińskim, gdyby odbywało się to w warunkach gospodarki rynkowej, oraz że cena ta musiałaby obejmować koszty sprzedaży ponoszone przez przedsiębiorstwa zapewniające wprowadzanie produktu do

obrotu, takie jak LECO i WWS, w sytuacji gdy przedsiębiorstwa te tworzą wraz z przedsiębiorstwem produkcyjnym tę samą jednostkę gospodarczą.

81. Uważam, że zarzut ten nie powinien zostać uwzględniony.

82. Rzeczywiście w ww. wyroku w sprawie Brother Industries przeciwko Radzie Trybunał orzekł, że podział działalności produkcyjnej i handlowej w obrębie grupy złożonej z odrębnych pod względem prawnym przedsiębiorstw nie może zmienić faktu, że chodzi tu o jeden podmiot gospodarczy, w związku z czym wartość normalną produktu należy ustalić nie w oparciu o cenę, po której przedsiębiorstwo produkcyjne sprzedaje ten produkt przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu, lecz w oparciu o cenę sprzedaży, po której to ostatnie przedsiębiorstwo sprzedaje produkt niezależnemu podmiotowi gospodarczemu.

83. Można by zatem postawić pytanie, czy mając na uwadze art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego i ten wyrok, Rada słusznie obniżyła wartość normalną konstruowaną MD o część odpowiadającą kosztom sprzedaży bezpośredniej z tego powodu, że wnosząca odwołanie sama nie ponosi kosztów sprzedaży swoich produktów na rynku krajowym.

84. Jak już jednakże wspomniałem, kwestia ta nie została podniesiona w odwołaniu. Wspomniałem także, że wnosząca odwołanie nie kwestionuje faktu, że wartość normalna MD została obliczona zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

85. Argumentacja wnoszącej odwołanie – co należy powtórzyć – ogranicza się wyłącznie do twierdzenia, że Sąd na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego i ww. wyroku w sprawie Brother Industries przeciwko Radzie powinien był uznać, że wartość normalna odpowiada etapowi, na którym WWS wprowadza produkty do obrotu.

86. Argumentacja ta nie może zostać uwzględniona, gdyż jest ona według mnie niekompletna, a nawet niespójna. Wnosząca odwołanie nie może twierdzić, że Sąd naruszył art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, nie kwestionując jednocześnie jego oceny, zgodnie z którą omawiana wartość normalna, która wyklucza koszty sprzedaży bezpośredniej, została ustalona zgodnie z tym przepisem.

87. Sąd, odmiennie do tego, do czego zmierza argumentacja wnoszącej odwołanie, nie mógł pominąć faktu, że wartość normalna MD została obliczona przez Radę na poziomie, na którym produkty te opuszczają linię produkcyjną wnoszącej odwołanie. Gdyby następnie

uznał on, że tego rodzaju ocena była zgodna z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, musiałby wyciągnąć z tego wszelkie konsekwencje podczas dokonywania oceny przestrzegania wymogu określonego w art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym porównanie należy przeprowadzać w sposób obiektywny.

88. Przechodzę tym samym do drugiego punktu mojej argumentacji odnoszącego się do znaczenia art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

89. Przepis ten wymaga bowiem, by dokonywane przez instytucje porównanie ceny eksportowej i wartości normalnej było przeprowadzane w sposób obiektywny. Przepis ten wyraźnie przewiduje, że porównania należy dokonywać na tym samym etapie obrotu, aby wymóg ten mógł zostać uznany za spełniony.

90. Ponieważ wartość normalna została ustalona na poziomie, na którym MD opuszczają linię produkcyjną wnoszącej odwołanie, Sąd nie naruszył prawa, uznając, że dostosowanie ceny eksportowej, polegające na potrąceniu kosztów i zysków przedsiębiorstw zapewniających wprowadzanie tych produktów do obrotu, było zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego [10]. Bowiem w celu porównania wartości normalnej i ceny eksportowej na tym samym etapie obrotu, czyli na etapie, na którym MD opuszczają linię produkcyjną wnoszącej odwołanie, konieczne było dokonanie dostosowania tej ceny, co miało na celu wyeliminowane tej jej części, która odpowiada pośrednictwu przedsiębiorstw powiązanych zapewniających wprowadzenie ich do obrotu na rynku wspólnotowym.

91. Z tego powodu proponuję, by Trybunał oddalił odwołanie jako bezzasadne.

92. Jeżeli Trybunał podzieli moje stanowisko, należy zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem obciążyć wnoszącą odwołanie jako stronę przegrywającą sprawę w niniejszej instancji, jej kosztami postępowania oraz kosztami Rady i biorącego udział w postępowaniu przedsiębiorstwa IML Industria Meccanica Lombarda Srl.

93. Zgodnie z art. 69 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania Komisja powinna pokryć własne koszty.

10 — Zobacz podobnie wyrok z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie C-179/87 Sharp Corporation przeciwko Radzie, Rec. s. I-1635, pkt 16–19.

III — Wnioski

94. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał:

— oddalił jako bezzasadne odwołanie wniesione przez Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd przeciwko wyrokowi Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-296/06 Dongguan Nanzha Leco Stationery przeciwko Radzie.

— obciążył Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd jej kosztami postępowania oraz kosztami Rady Unii Europejskiej.

— orzekł, że Komisja Europejska pokrywa własne koszty.